

Reakties van leden, oud-leden en predikanten

14 januari 1989. De dag dat wij mochten gedenken en vieren, dat onze kerk 100 jaren had bestaan. Velen hebben zich daarvoor ingezet om alles gezellig en feestelijk te doen verlopen. Nu, daarin zijn ze ten volle geslaagd!

Allereerst de herdenkingsdienst zaterdagmiddag in de kerk.

Deze dienst heb ik via de kerktelefoon zitten beluisteren. Er werd zo uit volle borst gezongen, geweldig zo'n volle kerk! Het was een fijne dienst, ondanks vele fouten en gebreken zijn er toch ook goede en zegenrijke dingen geweest in ons kerkelijk leven en daar mogen we toch ook in dankbaarheid op terugzien.

Na afloop van deze dienst ben ik per rolstoelbus naar het Verenigingsgebouw gegaan.

Wat was het daar gezellig! Verschillenden herkende ik haast niet meer. Er kwamen er naar me toe, die zeiden: "Ik ging vroeger bij je op de meisjesclub".

Van de meisjesclub "Lenteleven", opgericht in 1948, waren Janny den Besten en ik de eerste leidsters. Dat was voor meisjes van 12 – 16 jaar. Alweer ruim 40 jaar geleden, ik kan me dus ook al bij de ouderen rekenen. Niet te geloven!

Wanneer je dan elkaar in jaren niet hebt gezien, valt het tegen om direct op de namen te komen.

Klasgenoten van de lagere school, velen waar je mee op catechisatie gegaan hebt enz.

Leuk, om zoveel bekende gezichten te zien en even met hen te praten.

In 't bijzonder onze oud-predikanten, waar ik erg veel contact mee heb gehad. Dit vooral in verband met m'n ziekte en verblijf in diverse ziekenhuizen. In gesprekken met hen kwamen er veel herinneringen weer boven.

Al met al een hele fijne belevenis voor mij, want vanwege m'n handicap kom ik bijna nergens.

Maar gelukkig kan ik thuis zijn! Die zaterdagmiddag voelde ik mij er echt bij horen.

Het heeft me werkelijk goed gedaan, mensen te ontmoeten met wie je veel lief en leed hebt gedeeld, mensen die veel in mijn leven hebben betekend. Heel hartelijk dank daarvoor!

Dank vooral aan God, dat we dit alles mochten vieren.

Ook vond ik het fijn, dat er werd gedacht aan hen die ons in het geloof zijn voorgedaan, die ons hun geloof hebben voorgeleefd.

Zondag waren het ook fijne diensten, oud en jong werkten mee, de saamhorigheid was groot.

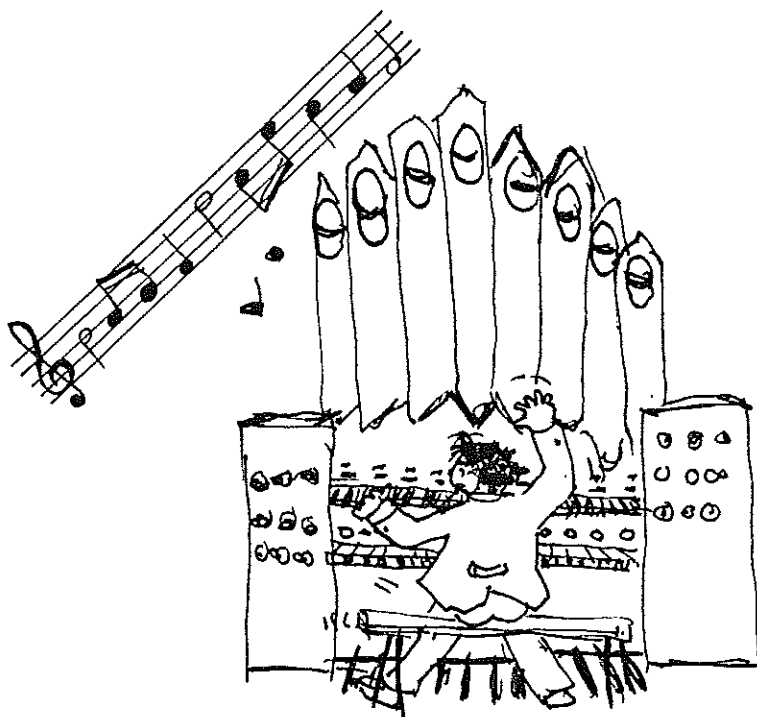
Als je terugdenkt is er veel veranderd door de jaren heen. Maar als het kruis van Jezus Christus en Zijn volbrachte werk maar centraal blijft staan in de prediking en in ons persoonlijk geloofsleven, dat is toch het allerbelangrijkste.

M.W. Schep
Berkenlaan 20
Lexmond

TERUGBLIK ORGANIST

Hoe ervaar je als organist de drie diensten die we hebben gehad en niet te vergeten de ontmoetingen in het verenigingsgebouw. Allereerst vond ik treffend dat de diensten zeer goed zijn bezocht. Vooral de dienst van zaterdagmiddag, waar nogal wat oud Geref. Lexmonders waren. Wat fijn dat ze de oude stee weer wisten te vinden en wat hebben we heerlijk gezongen. Ook dat is voor de organist een verkwikking als mensen je niet alleen laten tobben, maar duidelijk begrijpen wat er vanuit het orgel gebeurd. Want ook een organist heeft een boodschap. Wat in vroeger jaren was geleerd was nog lang niet vergeten. Ik heb nogal wat reacties gehad van mensen en van predikheren, die zeiden: wat hebben we weer lekker gezongen; het was weer net zoals we vroeger gewend waren. Zo is en was Gereformeerd Lexmond. Als we er moeten zijn dan zijn we ook paraat. Persoonlijk denk ik dat dat de grote kracht is van het nog steeds met elkaar samen zijn. Wij als ouderen hebben de zorg het juiste enthousiasme over te dragen aan onze kinderen, zodat zij het zijn die later onze kerk vertegenwoordigen. Daar ben ik in Lexmond gelukkig nog niet bang voor. Daarom was juist de middag en avond zo leuk in het verenigingsgebouw, die mensen weer te ontmoeten die vroeger weg gegaan zijn en toch de kerk trouw zijn gebleven. Bij een volgende herdenking hopen we dat onze kinderen dan paraat zijn en zo de kerk van die tijd vertegenwoordigen. De organisatie voor de herdenkingsdiensten was perfect en met zorg voorbereid. Voor mij persoonlijk waren het gezegende diensten. Als je zo'n vijfendertig jaar boven zit op de orgelbank steeds weer iedere zondag en zo het wel en wee van de kerk meemaakt in rouw, trouw en kerkdiensten dan laten zulke diensten je niet onberoerd en geven je weer hoop en moed om verder te gaan. Ik hoop dat velen van onze kerk waar we heel bescheiden toch trots op zijn het zo hebben beleefd. De eerste honderd jaar zijn voorbij, de volgende honderd staan voor de deur, maar met hulp van de Heer zal het waarachtig wel lukken.

P. de With, organist.

UIT HET KATSHUIS

Eind december 1988 ging in ons Katshuis te Apeldoorn de telefoon: het was een uitnodiging om een jubileumviering bij te wonen: honderd jaar Gereformeerde Kerk te Lexmond. We behoeften er niet lang over na te denken; dankbaar namen we die invitatie aan, onder het voorbehoud van Jacobus (4: 13-17: bij leven en welzijn!).

En op 14 januari 1989 mochten we erbij zijn, tijdens de dienst in het kerkgebouw en later in de ontmoetingsbijeenkomst in het verenigingsgebouw.

Mijn vrouw en ik zijn erg blij dat we een deel van de jubileumviering hebben meegemaakt.

De ontvangst was hartelijk en de dienst zeer stijlvol.

In deze uren van gedenken vermenigvuldigden zich ook onze gedachten. Die gingen als vanzelf terug naar 4 januari 1953, nu al weer meer dan 36 jaar geleden, toen bevestiging (door Ds. H. Smit van Alteveer, mijn schoonvader) en intree van een jonge kandidaat plaats hadden.

Ons Katshuis was toen sinds een paar dagen: de Laak 6. En zo bleef dat tot juni 1956, 3 1/2 jaar lang. Toen voor ons gevoel een hele tijd, achteraf zeggen we: te kort. Het was voor ons een zeer leerzame en boeiende periode: vervolg van de opleiding in Kampen. Prettige samenwerking met de kerkeraad, waarin b.v. Piet de Ruiter een markante figuur was, met veel kennis van de historie. Met br. Peet de With Sr. (Achthoven) spraken we vaak over de bedoelingen van de Nadere Reformatie, voor mij zeer interessant. Enkele jaren vervulde ik het actuariaat van de classis Gorcum, en het consulentchap in Ameide. Ik begon aan mijn doctoraalstudie, die ik pas vele jaren later (in Apeldoorn) hervatte en afrondde met als hoofdvak Kerkrecht. De eerste liefde daarvoor kreeg ik door prof. dr. G.M. den Hartogh, geen onbekende voor Lexmond.

Organisten waren in onze tijd Adriaan Kon en Peet de With Jr., terwijl br. J. Kloens onze trouwe koster was, en br. Schep Sr. de penningmeester van de kerk. Schaduwen vielen over deze periode door de ziekte van onze kinderen, die in Lexmond werden geboren, onze Hanneke (1954) en onze Henk (1955). Bemoedigend was het sterke meeleven van de gemeente, b.v. van mevr. van Mazijk van de Nieuwe Rijksweg en van zr. Holl, tweemaal onze kraamverzorgster.

Er zou veel meer te vertellen zijn. Ik noem alleen nog de rampdagen, februari 1953, met de watersnood (op zondag de oude petroleumlampen in de kerk), wat diepe indruk maakte; verder de plannen tot ver- of nieuwbouw, waar we al in 1956 mee bezig waren..... Zo kwamen veel oude herinneringen boven.

Ik meen dat tijdens de viering goede accenten werden gelegd. De oude Piet de Ruiter placht vaak te zeggen: We komen niks tekort als dankbaarheid! Welnu, bij de herdenking werd dank gebracht aan de Koning der Kerk. Er werd ook schuld beleden. Het voorgeslacht werd in ere gehouden. Mij troffen de woorden uit 1 Kon. 8: 27: Zou God dan waarlijk bij mensen op aarde wonen? Over dit wonder dienen we vaak na te denken. Het blijft genade! En het was een stukje werkelijkheid in de historie van Lexmond. Er waren veel trouwe mensen die leefden uit Schrift en belijdenis. We zijn dankbaar hen gekend te hebben. De lege plaatsen waren tastbaar. Dat gaf weemoed in ons hart. Maar tegelijk de hoop: we mogen in dat vertrouwde spoor verder, met nieuwe opdrachten en met de oude beloften. Herdenking van het verleden houdt een verplichting in voor de toekomst: bouwen aan een gereformeerd kerkelijk leven, bij het geopende Woord en met een sterke band aan het belijden van de Kerk. Zo staat ook de kerk van Lexmond tussen gisteren en morgen.

Wij hopen dat de jubileumviering daaraan heeft bijgedragen.

Ook de samenkomst in het verenigingsgebouw was voor ons een boeiend gebeuren. Wat een oude kennissen! We hadden er nog veel meer en uitvoeriger willen spreken. Contact, soms na meer dan 30 jaar! Dat doe je wat! Zelfs Mientje Schep was er! Dapper! Interessant, die expositie van Ida Schep en Teuny de With. Ik vond er nog een kranteverslag aangaande mijn afscheid! Wat een leerzaam historisch overzicht van Marry van Zessen (en vader Tijmen). Daar zat heel veel spoorwerk achter. Met een verrassend resultaat.

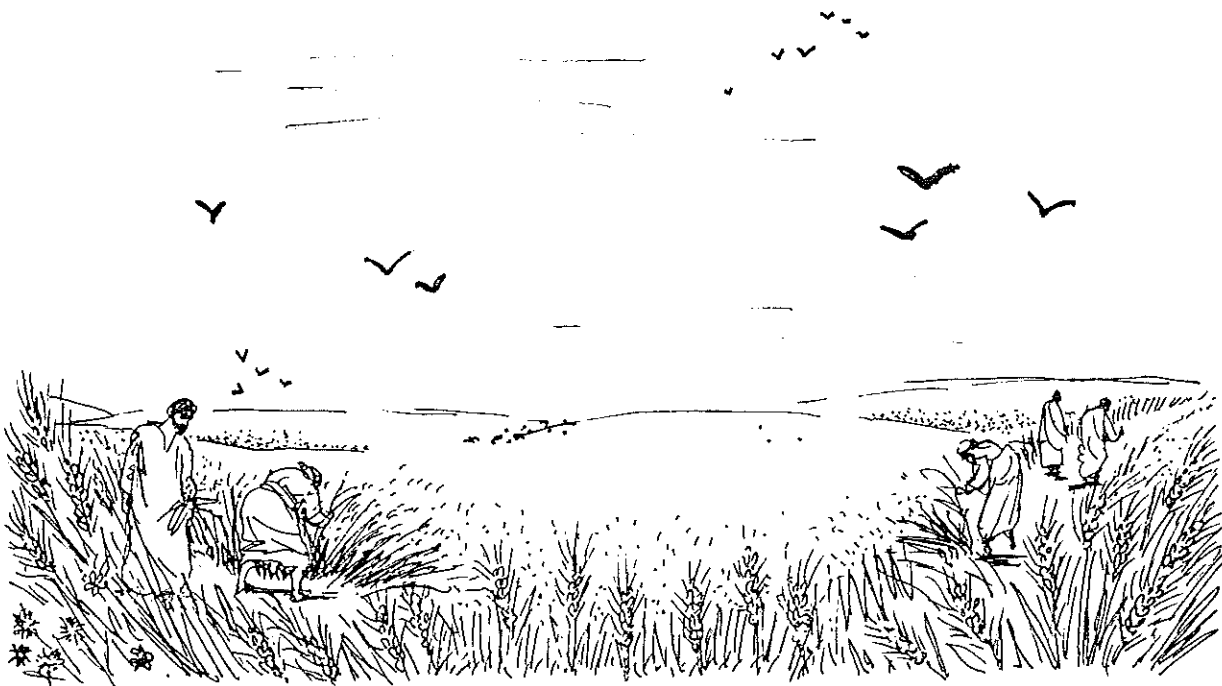
De organisatie van dit samenzijn (zelfs met maaltijd!) was in goede handen. Allen die aan het welslagen van deze dag(en) hebben meegewerkt hebben recht op onze erkentelijkheid.

Dankbaar en voldaan zijn we na afloop teruggeden naar ons huidige Kathuis in Apeldoorn (Duivenlaan 15, tel. 055-331887). We blijven meeleven met het wel en wee van Lexmond. Oude liefde roest niet! Een eerste gemeente blijft in het leven van een predikant altijd een bijzondere plaats behouden. Als abonnee van de classicale Kerkbode blijven we op de hoogte van de gang van zaken in Lexmond, Ameide, e.d.

Na het jubileum mogen en moeten we weer verder.

"In 't verleden ligt het heden, in het nu wat worden zal", zei Bilderdijk. Het reformatorisch geloof van gisteren nemen we in al zijn aktualiteit mee op de weg naar morgen. Honderd jaar gereformeerd Lexmond is gave en opdracht. Het is geen prestatie maar gratie. Het blijft: bouwen en bewaren. Ons wordt nog gelegenheid tot verder werken aan de kerk gegeven. Aan ouderen en jongeren. Moge Gods zegen er op rusten!

Drs. W. Kats.

Ze hebben me gevraagd om mijn indrukken op papier te zetten, die ik gekregen heb tijdens de viering van het honderd-jarig bestaan van de kerk van Lexmond. "Maar dat is toch geducht, joh", zou men vroeger in Heicop hebben gezegd.

Tot mijn drieëntwintigste jaar heb ik namelijk in Hei- en Boeicop gewoond. Gedurende die tijd was ik, geboren uit Gereformeerde ouders, aangewezen op de kerk van Lexmond. Als oud-Heicopper, die gedoopt is, belijdenis heeft gedaan en getrouwd is in de Gereformeerde kerk van Lexmond, geef ik mijn indrukken weer.

Na bijna veertig jaar een middag terug in de vertrouwde omgeving, die me door het wonen in een aangrenzende gemeente en het hebben van vrienden in Lexmond natuurlijk niet vreemd is geworden. Maar dat is moeilijk om hier mijn indrukken neer te schrijven. Het gevaar zit er in, dat ik oude herinneringen op ga halen en die zijn er zoveel dat ik er de redactie van het kerkblad mee in problemen zou kunnen brengen.

We hebben er naar uitgezien naar deze jubileumviering. In gedachten ben je er zolang je de uitnodiging in huis hebt mee bezig. Mochten er soms eens mensen geweest zijn, die in Heicop wonend, dachten dat ze er in Lexmond niet bijhoorden, dan is dit zeker met mij niet het geval geweest. De zondagse kerkgang, de catechisatie, de knapenvereniging en de jongelingsvereniging beginnen weer voor je te leven. Het was de tijd juist vóór, in en ná de oorlog die mogelijk daardoor extra indrukken heeft achtergelaten.

Wie zou je ontmoeten op die zaterdagmiddag en wat zouden ze te vertellen hebben, met die gedachte ga je er heen. En vooral goed vroeg, zodat er meteen al gelegenheid is om met iemand te praten. Nou m'n vrouw en ik waren goed vroeg, we waren de eersten. Zodoende konden we eerst alles nog eens rustig bekijken.

Als we richting kerk lopen zien we aan de rechterkant nog de kosterswoning, waarin de bedstee was, waarin vroeger de dopelingen tijdelijk werden ondergebracht. Links de pastorie, waarin ik alléén catechisatieles kreeg van dominee Coumou, omdat ik niet op het gewone uur kon omdat ik in Leerdam op de Mulo ging.

Tussen de twee huizen het pad naar de kerk waar de koster de bruidsparen opving om het briefje te laten zien, dat ze van het gemeentehuis hadden meegekregen, als bewijs dat ze waren getrouwd. Dan komen we in het portaal van de kerk, waar de koster zondags de binnendeuren stevig dicht-hield als je te laat was en moest wachten tot het eerste psalmgezing werd aangeheven.

Aan zoon Lot, van koster van Mourik, heb ik trouwens nog extra goede herinneringen, omdat hij urenlang het orgel trapte (de windvoorziening verzorgde) als ik m'n orgelles instudeerde.

In de kerk proberen we aan te wijzen waar mijn ouders, broers en ik onze plaats hadden.

We moesten ons daarbij indenken dat de kerk sindsdien een stuk vergroot was. En zo wezen we aan: wij zaten hier en die familie zat daar. We gingen zo nog even door en namen toen onze plaatsen in.

Langzamerhand liep de kerk vol. Dan leek het soms of de tijd had stil gestaan, we zagen oude bekende gezichten, waarbij sommigen van wie ik dacht dat ze er vijftig jaar geleden al net zo uitzagen als nu. Dat zullen ze van mij, zo ze me nog kenden, niet hebben gezegd. De vele jongeren werden ook niet door ons herkend, omdat we ze mogelijk voor het eerst zagen. Mijn vrouw kon wel aan sommige gezichten zien van wie het kinderen waren.

Dan de dienst van Schrift en Tafel. Dominee van der Kevie wist het Evangelie zo te brengen, dat je tot het juiste inzicht kwam hoe dit honderdjarig bestaan gevierd kon worden. Met boete te doen voor alles wat verkeerd werd gedaan en dank te brengen voor de gelegenheid die werd gekregen om te doen wat moest gebeuren.

Tijdens de viering van het Heilig Avondmaal voelde je heel bijzonder de verbondenheid met ons voorgeslacht en alle aanwezigen. Alles onder de vertrouwde klanken van het orgel was zeer indrukwekkend.

De zegen, uitgesproken door de bejaarde dominee Coumou, was ontroerend.

In het verenigingsgebouw komen we elkaar tegen. Er zijn zoveel herinneringen op te halen, dat we bijna niet stil zijn te krijgen om te luisteren naar een interessant verslag over de afgelopen honderd jaar.

Mijn vrouw is erg geïnteresseerd in de kleding die de eeuw heeft getrotseerd en ik neem het notulenboek van de knapenvereniging, waar ik vroeger in heb geschreven, nog een keer in handen. Samen genieten we van de oude foto's én voorwerpen.

We hadden bijna geen tijd om te eten, zoveel was er te bepraten. Van de één gingen we naar de ander, soms informierend naar iemand die je had verwacht en er niet was. Tot bij het weggaan in de garderobe en buiten naar de geparkeerde auto ging het zo door.

*Gelukkig konden we er samen nog verder over door praten. Dat hebben we gedaan, nog dagen. Het was een fijne middag.
Het was geducht, joh!*

*Engelbert Spronk
Zijderveld*

Het weekend van het 100-jarig bestaan heeft op mij een heel positieve indruk achtergelaten. En dat terwijl ik er van tevoren geen bepaalde verwachtingen van had. De drie kerkdiensten gaven ieder op een heel andere manier een bijbelse visie op dit jubileum. De zaterdagmiddagdienst vond ik stijlvol en indrukwekkend. Het moment waarop oud-predikant Coumou de zegen uitsprak ontroerde me zeer. De vele oud-leden toonden, door hun aanwezigheid bij deze dienst, de Gereformeerde kerk van Lexmond nog steeds een warm hart toe te dragen. De zondagmorgendienst met ons net niet meer eigen predikant had iets vertrouwds en kreeg door het optreden van ons jeugdkoor een extra feestelijk tintje. Ik weet niet hoe het U vergaat, maar als ik al die aardige jonge mensen voor in de kerk zie staan maakt me dat blij. Ze laten daarmee zien dat ze er bij willen horen en dat geeft hoop voor de toekomst. De zondagmiddagdienst, voorbereid en ingevuld door gemeenteleden was een waardige kerkelijke afsluiting van ons jubileum-weekend.

De samenkomst in het verenigingsgebouw op zaterdagmiddag was m.i. een succes, een schot in de roos van de organisatie-commissie. Heel veel leden en oud-leden maakten van de gelegenheid gebruik herinneringen op te halen, de tentoonstelling te bewonderen, grond te kopen of gewoon, onder het genot van een kopje koffie stil te genieten. De oude notulen-boeken en het verhaal van Marry (nogmaals hulde!) gunden ons een blik in het verleden van onze kerk. Zij zetten ons tevens aan om vooruit te zien. Tenslotte zijn ook wij een gemeente in beweging, een gemeente op weg.

Al met al was het een geslaagd weekend, met momenten van bezinning en dankbaarheid, met momenten van blijdschap en hoop voor de toekomst. Kortom een stimulans om met elkaar verder te gaan!

Hannie v.d. Zouwen-v.d. Leden

Als bijna jongste die deze dag heb meegevierd is mij gevraagd een stukje te schrijven over zaterdag 14 en zondag 15 januari.

Zaterdagmiddag was er om 2 uur kerk.

De kerk was erg vol en het was erg leuk om mensen die je lang niet gezien had weer eens te zien.

Al was dat voor mij natuurlijk maar een enkeling.

Er waren 5 oud-dominees.

Van die dominees deed dominee Van de Kevie de preek, dominee Ausma het avondmaal en dominee Coumou sprak als laatste de zegen uit.

Na de kerkdienst ging een hele stoet mensen naar het verenigingsgebouw.

Daar was koffie met cake te krijgen en voor wie dat niet wilde was er frisdrank.

Het was daar zo druk, dat lang niet iedereen kon zitten.

En je zag dan ook overal groepjes van een aantal mensen staan en hoorde je al gauw zeggen:

"O, ben jij er ook?"

Zelf ben ik niet zo lang in de zaal geweest, maar ben al snel achter het podium verdwenen met nog een paar.

Op het podium hadden Mevr. Ida Schep en Mevr. Teuny de With een tentoonstelling gemaakt van allemaal oude spullen en kleding. Ook op het podium waren Anita Spek, Miranda Maatkamp,

Renate de Wit, Annemiek Hartman, Teun-Jan den Besten, Edgar de Wit en mijn persoontje.

Wij liepen daar in kleding van Mevr. Ida Schep die wel 100 of meer jaren oud waren.

Daar op dat podium kon een ieder die wilde komen kijken en vragen stellen aan ons, zoals b.v. hoe oud de kleding was die je aan had.

Aan mij werd ook veel gevraagd: "Van wie ben jij er één?"

Nou dat zal ik vertellen, ik ben Margriet van Zessen, dochter van Piet van Zessen en kleindochter van Tijmen van Zessen.

Toen er al heel wat mensen weg waren gingen we eten en daarna ben ik weggegaan.

Maar het was voor mij nog niet afgelopen, want ik moest zondagmorgen weer zingen met het jeugdkoor in de kerk. Dat was een heel feestelijke dienst.

Maar als ik alles in een paar woorden moet samenvatten: het was voor mij een onvergetelijk weekeind. Niet alleen omdat de kerk haar 100-jarige bestaan herdacht, maar ook ik zelf herdacht de 14e mijn 15e geboortedag.

Echt waar een dubbel feest!!!

Margriet van Zessen.

Er is me gevraagd naar een reactie op het herdenkingsfeest t.g.v. het 100-jarig bestaan van de kerk.

Allereerst de kerkdienst. Ik vond het een hele verantwoordelijkheid bij de voorbereiding van de liturgie en m.n. bij de preek. Je weet dat je Gods woord mag verkondigen in een heel specifieke situatie, waar jong en oud(er) met verschillende geloofsopvattingen en geloofsbelevingen met bijzonder gespitste oren iets verwachten van jou als predikant.

Dus gewoon gespannen en wat zenuwachtig. Als het dan achter de rug is en je krijgt van velen te horen, dat ze het een fijne dienst hebben gevonden, ben je blij en dankbaar.

Persoonlijk vond ik het ook heel fijn samen de maaltijd des Heren te vieren volgens de gebruikte liturgie.

Ik benadruk nog eens, dat we e.e.a. in de voorbereidingsgroep hebben doorgesproken met Henk Spek, Goof Schep, Truus Spek en Janna Quaak.

En het bijbelgedeelte werd aangedragen door Goof Schep. Een vondst!

De liederen en het voorstel om avondmaal te vieren kwam ook uit de voorbereidingsgroep.

Dus die krijgt van mij alle lof!

De vele gesprekken en ontmoetingen in het Verenigingsgebouw deden mij en mijn vrouw heel veel. Bij de gezichten de juiste namen en de gezinssituatie en "geschiedenis" daarachter.... en steeds ook de gevoelens en emoties die daarbij hoorden. Een hele belevenis.

Het is allemaal maar even: 5 minuten gemiddeld, maar evengoed.... wat een herinneringen.

De sfeer vond ik heel goed. Mijn vrouw, die apart van mij haar "ronde" deed, vond dat ook.

De "tentoonstelling" was mooi ingericht.

De maquette van de kerk en de verkoop van percelen gaf iets van de hoop en de toekomst aan.

Het allerbeste die middag vond ik wat Marry van Zessen ten gehore bracht. Het overzicht over 100 jaar Gereformeerde Kerk van Lexmond. Zowel de inhoud, als de zinsbouw, als de wijze waarop met haar welluidende stem en taalgebruik, waarbij ernst en humor elkaar afwisselden: prima! Een tien met een griffel. (Ik zou het verhaal best willen ontvangen, indien mogelijk.)

Mijn vrouw en ik behoorden tot de laatsten die weggingen. Ook in kleine kring met een glas en een grap, was het gezellig.

Tot slot zijn we even bij dhr. en mevr. D. Bos langs geweest.

Zij belden mij als kandidaat in 1971 om voor te gaan in de dienst. De eerste keer dat ik in een kerkdienst voorging was dan ook in Lexmond. En na de dienst koffiedrinken bij Bos is toen het eerste contact gelegd. Enz..... enz.....

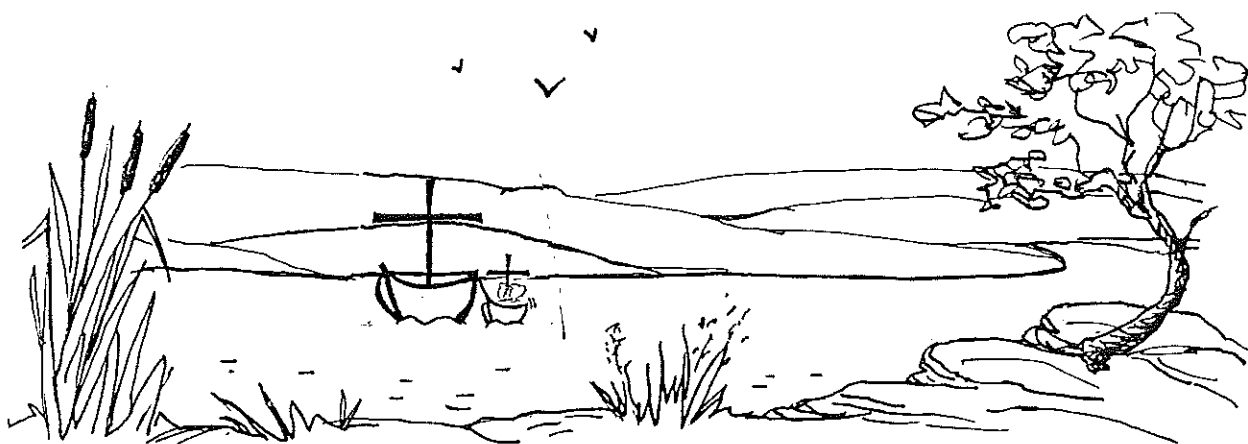
Omdat ik Bos in het Verenigingsgebouw was misgelopen, hoorde dit bezoekje er wat ons betreft bij. En dan ook merk je opnieuw de warmte en de hechte banden die er na zovele jaren nog zijn.

Dat is eigenlijk wat ons beiden die middag en avond het meest opviel en het langst zal bijblijven. Mede namens Klaske, mijn vrouw, teken ik, met hartelijke groeten en "au revoir"

Anje v.d. Kevie

Zeilhof 42

1435 LS Rijsenhout

HERINNERING

14 januari 1989 was een heerlijke dag.

U moet weten, dat ik nauwkeurig geteld, precies twee-derde deel van de honderd jaar gereformeerde kerk in Lexmond, heb mogen leven.

Tot nu toe.

Ongeveer een kwart van de eeuw, van 1944 tot 1969, ben ik heel bewust lid geweest van de Lexmondse gereformeerde kerk.

21 mei 1944 deed ik belijdenis.

In 1969 vertrok ik naar Utrecht.

14 januari 1989 was ik even terug, weer even "thuis".

De mensen, die voor oud-gemeenteleden op die zaterdag een Dienst in de oude kerk en een reünie in het verenigingsgebouw organiseerden hebben daar heel goed aan gedaan.

Hartelijk dank daarvoor.

Herinneringen komen boven.

Mijn grootvader Joost Marinus de Jong behoorde, al voor in Lexmond de Gereformeerde Kerk werd geïnstitutionaliseerd tot de Afscheiden kerk in Langerak. Na de hereniging van Afscheiden en Dolerenden kwamen de afgescheidenen, o.a. de families Den Hartogh en De Jong, naar de Gereformeerde Kerk in Lexmond.

Herinneringen.

Vijfentwintig jaar geleden mocht ik een historisch overzicht geven van de geschiedenis van de Lexmondse Gereformeerde kerk.

Ik wil nu, achteraf, graag bekennen dat het overzicht van Marrie van Zessen veel beter was!

Waarom? Van mijn verhaal herinner ik me, dat ik nauwkeurig meende te kunnen aangeven hoe Gods Geest de Kerk had geleid.....

De toespraak, die ik hield, is niet bewaard. 't Is maar goed ook, want het triomfalistische was onterecht en is door de feiten achterhaald.

Herinneringen.

Terug in de oude kerk kwamen ze boven.

Zo herinnerde ik me het houtsnijwerk van de oude preekstoel, dat mijn grootvader Joost Marinus nog gemaakt had.

Ik herinnerde me de collectezakken aan de lange stelen, waar ik behoedzaam mee manoeuvreerde.

Zo veel meer, gewone dingen en ook buitengewone.

Herinneringen.

Zij die van ons gingen. De namen van de vaders, de mannen en vrouwen, die ik bewonderde en al die mensen met hun kleine ondeugden en grote deugden, waar ik van hield.....

Namen komen boven.

Herinneringen.

Eén herinnering werd werkelijkheid. 't Was als een wonder. De oude dominee Coumou, van wie ik zo veel leerde, sprak de zegen uit. 't Was alsof een halve eeuw werd teruggedraaid in de tijd, bijna als een wonder. Ik schaam me er niet voor, dat de tranen in mijn ogen kwamen.

Herinneringen.

De toekomst.

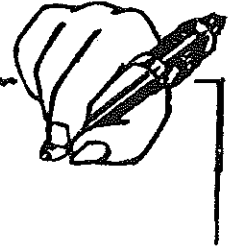
Die is verborgen. Wij hebben die niet in handen.

Toch heb ik er aan gedacht. Voor mijn kleinzoon Joost Marinus de Jong kocht ik één meter grond voor het nieuwe kerkcentrum.

Hoe nuttig, nodig, wijs of verstandig het is om nieuw te gaan bouwen weet ik niet. Staande in deze tijd, in de herinnering aan mijn grootvader en denkend aan mijn kleinzoon, wilde ik iets doen, slechts iets symbolisch. Maar misschien gaat de toekomst héél anders. Misschien zal er nog eens in Lexmond één kerk zijn.....

Of misschien komt de Heer terug.....

J.M. de Jong.

Op een ongebruikelijk tijdstip, nl. 14.00 n.m. op zaterdag 14 januari 1989 was er een kerkdienst ter inleiding van de festiviteiten. Hoe kan het ook anders, dan dat je je honderdjarig bestaan als kerk begint met een dienst als gemeente van Christus. In deze dienst gingen voor Ds. van der Kevie en Ds. Ausma. Ds. van der Kevie, die preekte uit 1 Koningen 8 (zeer toepasselijk overigens), werd na afloop van de dienst nogal eens geccomplimenteerd met zijn gehouden preek en ik denk, dat dat kwam omdat hij goed uit liet komen, dat "100 jaar Kerk-zijn", niet alleen mensenwerk is, maar in de eerste plaats Gods Werk. Ds. Ausma herdacht diegenen, die ons voorgedaan zijn, zoals hij dat noemde. Ik vond dit een stemmig en ingetogen moment. Een echt ontroerend moment vond ik de zegen, die aan het eind van de dienst door Ds. Coumou werd uitgesproken. Vooral die mensen, die hem in de oorlog in Lexmond nog hebben meegemaakt, zullen ontroerd zijn geweest. Na een tweetal toespraken, Ds. Boukes namens de classis en de heer de Kruyk als wethouder van de gemeente Zederik, begaf een ieder zich naar het Verenigingsgebouw aan de Kortenhoevenseweg. Een gezellig reüniegebeuren ging van start, waarbij vele contacten soms van jaren geleden, weer opnieuw werden gelegd. De uren vlogen om en ook op het podium van de feestzaal was veel te zien! Mevr. I. Schep-Bosch en Mevr. T. de With-de Jong hadden een soort museum-achtig gebeuren opgebouwd met kleding en hoeden van rond de eeuwwisseling. Het waren Teun-Jan den Besten, Renate de Wit, Miranda Maatkamp, Margriet van Zessen, Anita Spek, Edgar de With en Annemiek Hartman. Zij "showden" deze kledij in levende lijve. Oude notulenboeken en foto's maakten dit tot een echt overzicht van de periode, waarin onze Kerk haar eerste bloeijaren beleefde.

Op deze feestmiddag/feestavond was er duidelijk nog een hoogtepunt, toen Marry van Zessen het podium besteeg om een historisch overzicht te geven van deze honderd jaar. Zij las een knap stuk werk voor, dat doorspekt was van humor en ernst, modern taalgebruik en wat meer plechtstatige taal, wanneer zij citeerde uit de notulenboeken. Zij vergat niet het speurwerk van haar vader, Thijmen van Zessen uit Lakerveld, te vermelden, waar zij dankbaar gebruik van had gemaakt. In de kerkdienst en op de reünie was ook nog aanwezig Ds. Kats als oud-predikant van Lexmond om gemeenteleden van "vroeger" nog eens te kunnen ontmoeten.

Op zondagmorgen ging Ds. v.d. Berg tot voor kort onze predikant, voor om opnieuw het thema Inkeer, Dankbaarheid en Hoop te belichten. Vanuit een heel ander invalshoek bekeek Ds. v.d. Berg het jubileum van de Kerk. Hij waarschuwde voor het gereformeerde "trionfalisme" en wees op schaduwzijden van elke kerkscheuring; opnieuw werd ook weer in deze preek de dankbaarheid beklemtoond. In deze dienst verleende het jeugdkoor haar medewerking; voor deze keer was het koor versterkt met oud-leden. Onder de bezielende leiding van haar dirigent Hadéwé (H. de With) kreeg het geheel van dit "samen-zijn" opnieuw een feestelijk tintje.

De zondagavonddienst was een avondgebed waarin de heer G. Schep en de heer H. van Snippenberg hun medewerking verleenden. Ook zonder voorganger, zo bleek, kon op een konstruktieve manier een kerkdienst worden ingevuld. Opnieuw werd door de heer Goof Schep de dankbaarheid belicht en beloften doorgegeven voor de toekomst, zoals Paulus die schreef aan zijn knecht Timotheüs. Tijdens de drie kerkdiensten is er gecollecteerd voor een school in Soedan. Mevr. Vink, die in Soedan werkzaam is, was aanwezig om van de diakonie het bedrag van plm. f 2500,- in ontvangst te nemen. Een jonge Kerk kan m.i. goed geven! Vergeten ben ik nog om te vertellen, dat tijdens de reünie op zaterdag de heer A. van der Zouwen allerlei video-opnames maakte. Ik denk dat heel veel mensen, ik dus ook, benieuwd zullen zijn naar het resultaat.

Als gemeentelid en inwoner van Lexmond (sinds 1-7-1987) heb ik enorm genoten van deze beide feestdagen. Ik heb gevoeld en ervaren, dat er een kerkelijke gemeente in Lexmond is, die weet te gedenken en te herdenken. Naar mijn mening op een goede manier. Terugkijken, dankbaar zijn voor wat is geweest; vooruitkijken naar wat komt.

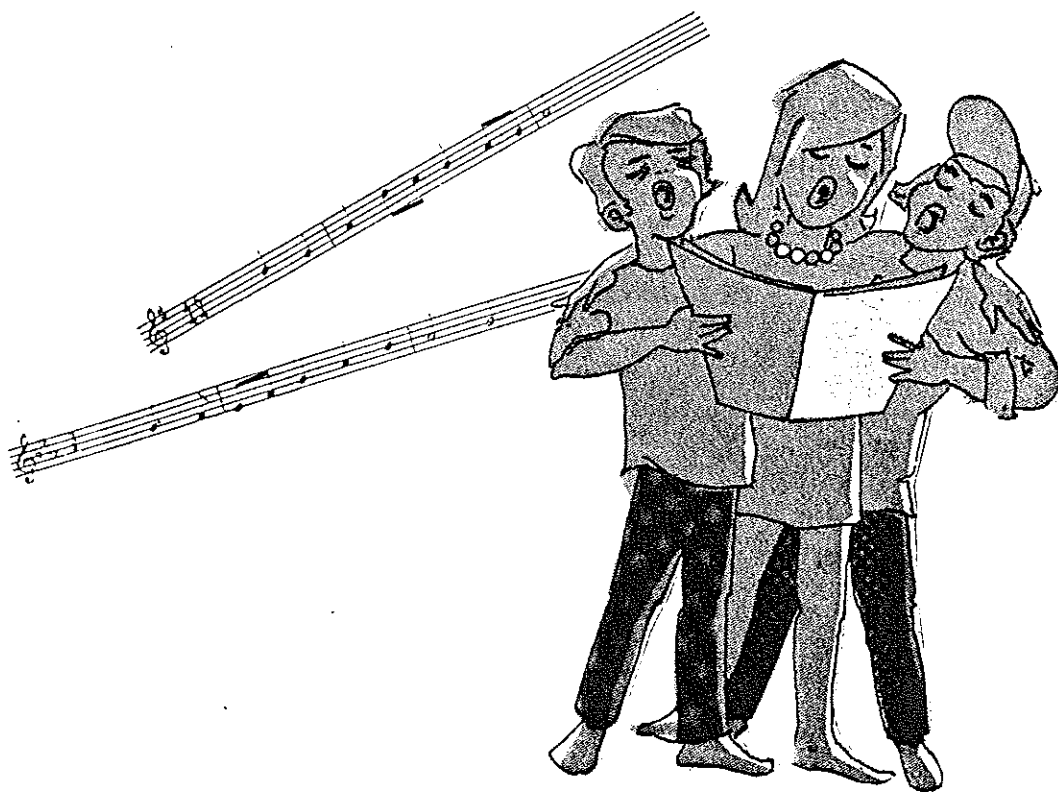
Nicolt den Hartogh.

De vraag die mij voorgelegd is: hoe vond ik de honderdjarige herdenking van de Gereformeerde Kerk van Lexmond? Ik heb die herdenking bijna helemaal meegemaakt, alleen de afsluitende bijeenkomst op zondagmiddag niet. Daarover kan ik dus niets zeggen. Maar wat ik meegemaakt heb, was m.i. stijlvol, zinvol en gezellig. Verleden, heden en toekomst kwamen alle drie in beeld, met kritiek, dank, hoop en bezinning. Er ging inspiratie vanuit. En daar is de kerk voor. Inspiratie is inblazing met de Geest. Ik hoop dat die sterker zal blijven dan alle tegenkrachten die zich daartegen altijd weer mobiliseren.

Het viel mij ook weer eens op hoeveel werk de kerk van Lexmond kan verzetten, hoeveel mensen zich inzetten. Ondanks het vele werk en alle aandacht die de aanstaande kerkbouw naar zich toetrekt, is er bereidheid en energie gevonden voor de organisatie van de herdenking.

Voor mij was het een bijzondere ervaring weer in uw midden te zijn en iets te beleven van de oude verbondenheid. Even keerde ik terug naar een wereld die voor mij toch passé is. Symbool daarvan is de foto die in de kerkeraadskamer hangt. Dat roept enige nostalgie op. Verbreking van banden schept een leegte, maar gelukkig is die leegte inmiddels bezig zich te vullen met een nieuwe verbondenheid. Ik heb het in Amsterdam zo druk dat ik er niet of nauwelijks aan toe kom terug te kijken. Maar zo nu en dan teruggaan, dat doe ik graag. Tot ziens!

C.H.W. van den Berg
Van 't Hofflaan 18
1097 EP Amsterdam

Corry en Eddy Bruin (zonder dè) reageerden uit Den Haag met een dikke pluim voor de organisatie.

"We vonden het heerlijk om weer eens in Lexmond te zijn, en dan op deze manier! Zaterdag hebben we ontzettend veel mensen weergezien en er is heel wat heen- en weer gekletst. Het was alleen een beetje jammer, dat er weinig mensen waren van onze lichting G.J.V. Zondag heeft Eddy met ontzettend veel enthousiasme meegezongen met het koor. Heerlijk! We voelden ons weer even helemaal thuis. Hartelijk dank voor het onvergetelijke weekend."

'k Vond in de brievenbus een uitnodiging. 'k Dacht even gauw kijken. Lexmond Geref. kerk 100 jaar; m'n eerste reactie: daar ga ik heen. Gezellig weer eens de mensen ontmoeten van 50 jaar terug. 'k Belde Gerrit v. Zessen; daar even mee heen en weer gepraat en die kwam me ophalen. Gezellig. Al pratende gingen we de kerk binnen en vroegen maar: wie bent u. En dat ging heel spontaan.

De dienst en het Avondmaal dat doet je wel wat na zoveel jaar en in het verenigingsgebouw hebben we ook nog gepraat over het kerk-zijn tegenwoordig en dan merk je wel dat we niet allemaal op dezelfde golflengte zitten, maar dat is niet zo erg, als we Jezus onze Borg maar in het oog houden.

Wat was Coumou nog flink voor zijn 84 jaren.

'k Heb met veel mensen gepraat, 't was heel gezellig.

Intussen werd het tijd voor de soep en een hapje dat lekker smaakte. 't Was heerlijk, goed verzorgd, en ja, het werd weer tijd om naar huis te gaan, overal komt een eind aan, ook hier.

't Was een fijne middag en ik wens de kerk van Lexmond Gods zegen toe.

Misschien als de nieuwe kerk klaar is we weer uitgenodigd worden? We wachten maar af.

*Met vriendelijke groeten,
J.K. (Jozien) Oussoren-Versluis
't Heicop 312
Breukelen*

Mij is gevraagd om mijn gevoelens weer te geven over 14 januari jl.

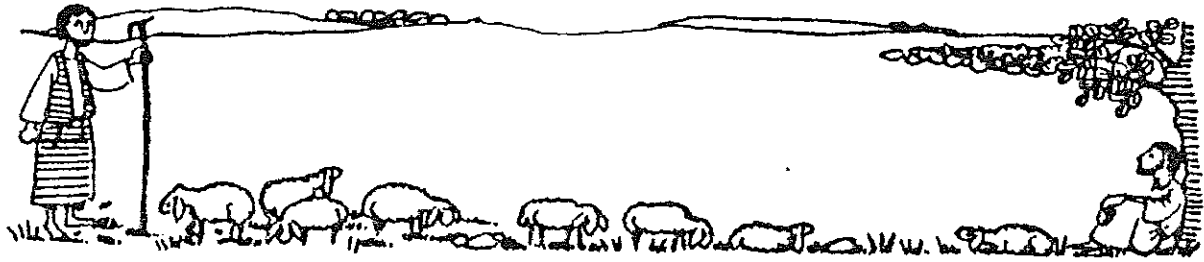
Dat is niet zo gemakkelijk maar ik zal het proberen. De uitnodiging ontvangen hebbende, was het geen moeilijke beslissing voor mij om er heen te gaan. Integendeel! Toen ik het oude vertrouwde kerkje binnenkwam, zag ik rondom vele bekenden van toen, 30/40 jaar geleden. En nu staan ze voor je en dan komt dat van vroeger weer terug. Wij zijn wel wat verouderd en vergrijsd maar toch was het of het allemaal zo weer verder ging, praten met elkaar en luisteren naar elkaar. Maar de Dienst van Schrift en Tafel is voor mij een dienst geweest, waarin vele aspecten naar voren kwamen.

Het zingen van de prachtige liederen, bijv. "Hier gingen ons de voeten voor der pelgrims die de Heer verkoor" en ook "Hun is de prijs, de lauwerkrans de kroon". Ja, dan komt er wel heel veel op je af. Maar ook de preek heeft diepe indruk op ons gemaakt. En niet in het minst de Avondmaalsviering, Ds. Coumou die er bij was, veel van de eigen familieleden, en met allen waar we vroeger zo mee verbonden waren, Ds. Coumou die ons aan het slot van de dienst de zegen meegaf, dit alles bij elkaar waren emotionele en fijne ogenblikken.

In onze eigen gemeente Lopik zijn wij ook veel bij het kerkewerk betrokken met onze kinderen en nu ook onze kleinkinderen. Ook al is er in die jaren veel veranderd in de kerk, "Hier stond de tijd even stil". Ook mijn man vond het fijn om er bij te zijn maar beleefde het vanzelfsprekend anders dan ik. De reünie was erg gezellig, elkaar opzoeken, een praatje hier en een handdruk daar, met zovelen die je na zoveel jaren weer terug ziet. Dan vermenigvuldigen de gedachten en denk je, oh ja, hier heb ik het allemaal geleerd en meegekregen, in de kerk, op catechisatie, de meisjesvereniging. De broodmaaltijd, na het hand in hand bidden van het "Onze Vader" was goed en waardevol. Leuke dingen zoals de kledingtentoonstelling, de mooie foto's en niet te vergeten de geschiedenis van de kleine kerk door nicht Marry, wat een gezellige sfeer heerste er.

Voor dit alles onze welgemeende dank. Dit was zo mijn ervaring. Wij willen de kerk van Lexmond in de komende tijd toewensen dat zij bewaren mogen het pand hun toevertrouwd. Of zoals in Openbaring 3 geschreven staat: "Houd vast wat Gij hebt opdat niemand Uw kroon neme". Wij wensen kerkeraad en gemeente veel wijsheid toe maar bovenal Gods onmisbare zegen.

J.F. Aantjes-den Besten (Jannie den Besten)

Wat een fijne dagen hebben we gehad met het vieren van het 100-jarig bestaan van onze kerk. Ik was zo gelukkig het van a tot z mee te beleven. Tevoren wist ik er niet goed raad mee. Ik vond het niet iets om je op de borst te slaan. Maar ik heb me er helemaal in kunnen vinden. Inkeer, Dankbaarheid en Hoop. Dat was het! En wat een werk is er verzet door het comité, alle lof! De dagen erna liep ik er steeds aan terug te denken en ik geloof, allemaal wel. Toen kwam ik op 't idee eens na te gaan hoe ver mijn gedachten terugkonden in die 100 jaar. Dat is tot 1931. Ds. Dekker was er toen nog. Zijn vrouw en twee dochters Bets en Jo zaten in een aparte bank voor de ouderlingenbank. Lekker dicht bij de grote kachel die daar ook stond. Daar warmde mijn vader als het koud was eerst zijn koude stijve vingers voor hij het orgel ging bespelen. En dan al die stoven, van die lucht werd ik telkens misselijk en moest dan de kerk uit. In dat jaar is ook mijn zusje gedoopt. De drukte voor kerktijd en tante Geert (van de foto op de uitnodigingskaart) die het in de kerk bracht herinner ik me weer. Het dopen op zich niet. Dat gebeurde trouwens uit een bruin keuls potje. Dat weet ik weer wel van een andere keer (van mijn broer Jan in 1932). Ds. Coumou kwam. Daar had ik wel over horen praten. Zondags zat ik naast mijn moeder in de kerk, vrij vooraan. Er zat een andere man in de ouderlingenbank. Na de dienst vroeg ik: was dat nou de nieuwe dominee? Maar die moest nog komen. Er was wel een nieuwe ouderling. Toen was de wisseling nog op Nieuwjaarsdag, vandaar. Een paar maanden later zag ik de dominee wel héél dichtbij. Dat was aan het ziekbed en begrafenis van mijn moeder. Het was zijn eerste begrafenis hier. Weer later de huisbezoeken die hij bracht met een ouderling. Wij netjes op een stoel erbij en je zat al te wachten op de vraag of je ook van de Here Jezus hield en Hem wilde dienen. Daarna catechisatie. Het eerste jaar ging ik nog op school. Het was altijd hard hollen, want het begon om half vier en we mochten dan met z'n drieën, Bas Bos, Thijs de Ruiter en ik iets eerder weg. Natuurlijk iedere week een zondag uit de catechismus leren en opzeggen.

Oorlog. Ds. Coumou ondergedoken, een jaar catechisatie van Ds. Vlijm uit Ameide. De laatste winters hadden we 's zondags de tweede dienst 's middags, vanwege de verduistering. Ook herinner ik me nog een dienst waarin Ds. Coumou voorging. Er was toen een razzia op komst. Er waren weinig mannen en jongens helemaal niet. Het was een dienst met alleen bijbellezen, bidden en zingen. Maar ik weet wel dat ik me dicht bij God voelde en ook bij elkaar. In 't voorjaar, met Pinksteren, mocht ik met nog een aantal jongeren belijdenis doen. Geen nieuwe kleren, zoals nu, die waren er niet. Maar dat deed er niet toe. De oorlog was toen gelukkig afgelopen. Daarna is Ds. Coumou al gauw weggegaan en kwam Ds. Knauf. Die heeft ons huwelijk bevestigd en ons eerste kindje gedoopt. Het mocht maar drie maanden leven. Met de begrafenis liet dominee het helaas afveten. Onze tweede werd gedoopt door Prof. den Hartogh, we waren weer vakant. Kraambezoek kreeg ik van Ds. de Ruiter die toen tijdens de vakantie in de pastorie woonde. Ook Ds. Kats mocht een kindje van ons dopen. Van hem weet ik dat als hij 's avonds catechismus preekte, hij er een passende tekst uit de bijbel bijnam. Daarna kwam Ds. v.d. Burgh. Toen gingen de oudste kinders alweer naar catechisatie. Hij heeft onze jongste gedoopt. Dat was een drukke dienst. Belijdenis, volwassen- en kinderdoop. Later hadden ze hem gevraagd of hij alleen maar formulieren las. In die dienst zong voor het eerst een koortje vanaf de galerij. Verder weet ik niet zo veel van Ds. v.d. Burgh, zo ook van Ds. Ausma die daarna kwam. Misschien dat ik me toen meer richtte op mijn opgroeiend gezinnetje dan op het kerkelijk leven? Ds. v.d. Kevie kwam. Die begon met een leerhuis. Daar heb ik een paar jaar aan mee gedaan. Dan leer je een dominee en ook elkaar veel beter kennen. Via Ds. v.d. Berg, maar dat is eigenlijk nog geen geschiedenis, ben ik weer in het heden terug. Toch een teken van ouder worden dat ik van het verleden meer weet dan van het heden? Hoe het ook zij, ik ben nog steeds blij als lid van de kerk het 100-jarig feest te hebben meegevierd.

Annie Golverdingen-van Mazijk.

Ik mocht 100 jaar terug in de tijd.....

Enkele weken voor het 100-jarig bestaan van de kerk, werd mij gevraagd of ik die zaterdag verkleed zou willen komen. Het was de bedoeling de sfeer te scheppen van 100 jaar geleden m.b.v. oude spullen, papieren en natuurlijk kleren, afkomstig van de zolder van mevrouw Schep.

Omdat poppen er zo ongezellig stil bij staan, werden er verschillende jongens en meisjes gevraagd, om als levende poppen een indruk te geven van 100 jaar geleden. Als je wel eens een kijkje op de zolder van mevrouw Schep hebt genomen, begrijp je waarom ik meteen ja zei.

Voor mij was het een hele eer om verkleed te mogen en ik heb ervan genoten. Niet dat het zo simpel was. Als je gewend bent in zeer korte tijd in je kleren te schieten, een boterham te eten en nog net op tijd de bus naar school te halen, valt het aantrekken van zo'n oud kostuum helemaal niet mee. Wie heeft er nu nog tijd voor een blouse met 30 knoopjes, een onderjurk (of waren het er twee.....), een jasje zus, een sjaal zo, een handschoen hier, een brosjé daar. Zit m'n sjaal goed, steken er geen plukjes onder m'n hoedje uit, zit m'n hoedje niet scheef? etc.

Toen eindelijk alles goed zat en ik in de spiegel keek, was het niet Anita, anno 1989, die ik zag, maar een jonge onderwijzeres van vroeger die ik alleen van de plaatjes ken.

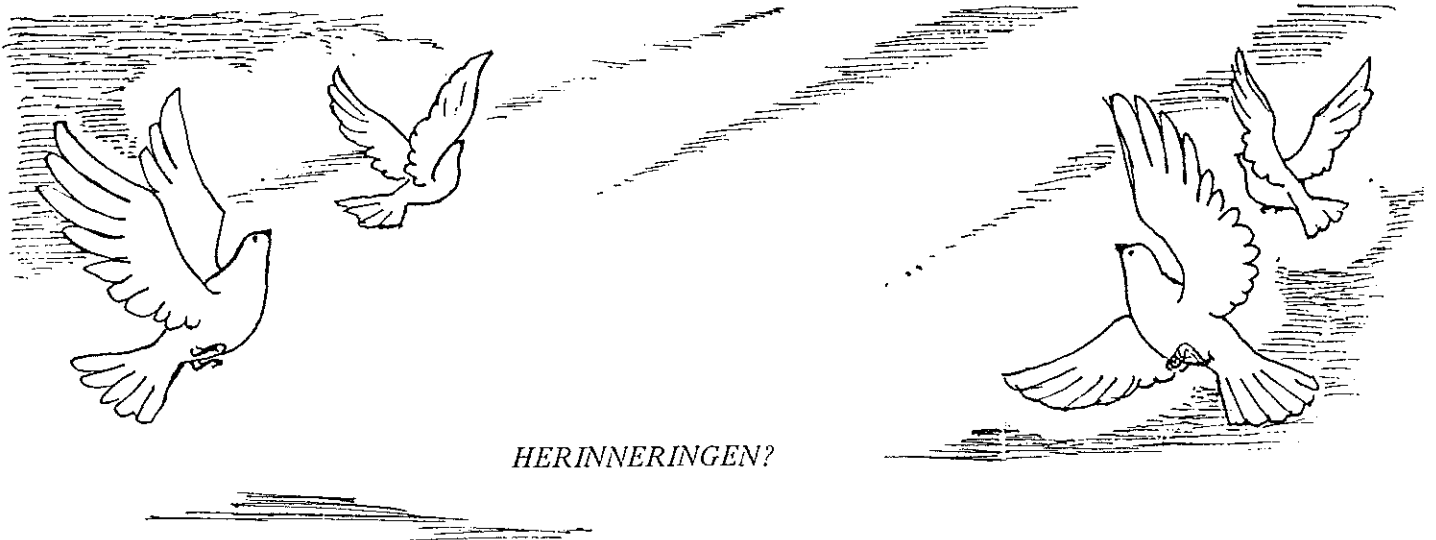
Van de vele mensen die kwamen, kende ik er maar heel weinig en al gauw was ik de dochter van Henk en de kleindochter van Aart Spek. Het was leuk dat we allemaal iets te vertellen hadden, want daardoor konden we met iedereen een praatje maken.

Als ik alleen maar zei hoe m'n tasje heette, kwamen de verhalen al los. Mijn moeder had vroeger ook zo'n tasje en.....

Al met al was het heel gezellig, en heb ik met veel leuke, oude onbekenden gesproken.

Anita Spek.

HERINNERINGEN?

Mij werd gevraagd, door Marrie van Zessen, wat herinneringen op te schrijven voor het blad "Profiel". Herinneringen over het kerk zijn van vroeger. Maar herinneringen geven meestal niet juist weer wat er toen was. Bewust of onbewust heb je uit al die dingen van toen geselecteerd. Sommige dingen zijn daar geheel uit verdrongen of gewoon vergeten. Andere zaken heb je onthouden, maar meestal niet waarheidsgetrouw. Ze zijn in de er op volgende jaren soms gekoesterd, vervormd of bijbekeurd, al naar de jaren die er op gevolgd zijn.

Allerlei emoties, gewijzigde opvattingen of ook onvervuld verlangen hebben daarop hun invloed gehad. Zo zeggen herinneringen vaak veel meer over de persoon van nu die ze verhaalt, dan over het werkelijke gebeuren van toen. En ik denk dat weinigen belangstelling zullen hebben voor datgene wat ik me nu nog meen te herinneren van vroeger en waarvan de meesten nu waarschijnlijk toch zullen zeggen, maar zo was het niet, het was heel anders.

Maar op een andere manier kan ik mogelijk iets tegemoet komen aan de vraag van Marry van Zessen, nl. door iets te zeggen over die zaterdagmiddag in het verenigingsgebouw. Want die bijeenkomst vertelde meer over het verleden dan welke herinnering ook. Dat was daar een herkenning van vele oude bekenden en vrienden. Soms zomaar alleen een vluchtige groet of handdruk, met anderen een kort of soms een iets langer gesprek, waarin je iets herbeleefde van wat de kerkelijke gemeenschap van toen tot een gemeenschap heeft gemaakt.

Even een vluchtig contact met de gebroeders de Ruiter die, lijkt het wel, als een rots in de branding naar het schijnt nu nog net zo zijn als 20 jaar terug. Of b.v. Ds. Coumou waar velen van ons ouderen toch met waardering aan terug kunnen denken. Iemand die in de moeilijke tijden van de oorlog getoond heeft een man van karakter te zijn. Zomaar even een praatje met Goof Bos, wel een naamgenoot, maar geen broer van mij (gelukkig maar voor Goof denk ik). Of even een handdruk met Mien Schep, we zaten vroeger in dezelfde klas op de lagere school. 'n Kort praatje met Piet Schep, waar ik gelijk mee op de jongelingsvereniging zat. We waren het toen niet altijd met elkaar eens en zouden dat nu denk ik nog niet altijd zijn, maar je ontmoet elkaar als vriend. En de heer Baan, voor mij een nieuweling in Lexmond, probeert een oud-inwoner van Lexmond een bijdrage te ontfutselen (in dit geval tevergeefs) voor het nieuwe kerkbouwproject. Zo zou ik kunnen noemen een gesprek met Jeanet de Kruijk van de buurgemeente Ameide, zomaar een paar woorden wisselen met Aart Spek, Truusje Spek, Thijmen van Zessen, enz. Teveel om op te noemen. Daar in dat verenigingsgebouw kon je ervaren dat de kerkelijke gemeente van toen, met alle gebreken en tekortkomingen van haar leden, ondanks alles toch een gemeenschap is geweest, waarvan je nu nog de vruchten en vriendschap en goede contacten kunt voelen. Dat is veel waard.

'k Heb het achteraf betreurd dat we de kerkdienst van die zaterdag niet bijgewoond hebben. Wel ben ik er nu van verschoond om een waarde-oordeel te geven over de preek. Of de leer van de kerk van nu nog wel is van wat we toen meenden dat ze moest zijn. En wanneer is een kerk een goede kerk? Als ze, zoals dat vroeger heette, de meest zuivere in de leer is? Of moet er ook, of misschien meer nadruk gelegd worden op wat de kerk (haar leden dus) er in de praktijk van alle dag van maken?

Gelukkig leven we nu in een kerk waarin er ruimte is ontstaan voor verscheidenheid, ook al gaat dit niet altijd zonder moeite of pijn aan het gemeente-zijn voorbij. Maar het is goed als je ondanks dat elkaar als vrienden kunt blijven begroeten en herkennen. Is alles nu beter dan vroeger? 'k Denk het niet. Slechter dan? Ook niet. We weten allemaal best dat er na zo'n feestdag in het verenigingsgebouw met z'n vele, hoewel vluchtige, en misschien juist daarom wel, fijne contacten, er daarna weer dagen komen waarin er weer voldoende tijd is sommige zaken op de spits te drijven. Waarin we weer net iets meer gelijk willen hebben dan de ander.

Zou het vaker herdenken en beleven van dat vele goede een zinvolle bijdrage kunnen zijn voor de positieve opbouw van het samen gemeente-zijn?

*Marius Bos
Boudewijnlaan 22
Dronten*

De uitnodiging 100 jaar Gereformeerde Kerk Lexmond en Hei- en Boeicop kreeg een aparte plaats in onze huiskamer. Elke keer kwam het gesprek er weer op en leef je naar deze data toe: 14 en 15 januari 1989.

Wat is het een bezielend weekend geworden. Het stemt je dankbaar dit met elkaar te beleven. Op zaterdagmiddag een kerkdienst is al bijzonder. En dan een volle kerk met mensen overal vandaan, om samen de dienst van Woord en Sacrament te vieren, dit vergeet je nooit.

Na de dienst op naar het verenigingsgebouw, waar het op een bijenkorf leek, erg gezellig! Een echte en hechte reünie. Het podium was omgetoverd in een expositie. Daar raakte je niet uitgekeken op de originele klederdracht die rond de eeuwwisseling gedragen werd. Enkelen van onze jeugd showden deze kleding heel enthousiast. Ook oude foto's en geschriften lagen ter inzage. Dan was er het grondplan, origineel. De certificaten werden door Hannie getekend.

De lezing van Marry was ook bijzonder. Er werd echt geluisterd naar wat zij vertelde over verschillende zaken aangaande 100 jaar kerk.

Fijn, dat ook oud-predikanten bij ons waren.

We werden verwend met koffie en cake. Later kon je een drankje kiezen. Ook werd er soep gereserveerd en belegde broodjes op de tafels gezet. Keurig verzorgd door de dames uit onze gemeente, zij waren steeds in de weer om het iedereen naar de zin te maken. Wij hebben dit gewaardeerd! Je bleef dan ook graag en raakte niet uitgepraat met elkaar.

De zondagmorgendienst werd door Ds. v.d. Berg geleid. Ons jeugdkoor zong enthousiast samen met oud-leden. Dit was een blij gebeuren. Ook in deze dienst waren gasten. En na de dienst was er dan ook gelegenheid nog wat na te praten onder het genot van koffie.

De dienst van half zeven was een avondgebed. Dit werd ingevuld door eigen leden nl. H. van Snippenberg en G. Schep en onze gemeente zelf door te zingen en te luisteren.

Bijzonder was ook het muzikale intermezzo door Peet de With (orgel) en Miranda Maatkamp (dwarsfluit).

Na het kollekteren vroeg Henk Spek mevrouw Vink naar voren te komen, om haar symbolisch de opbrengst van de drie kollekten aan te bieden. f 2617,- is geofferd voor hun werk aan de herbouw van hun school in Soedan.

Zij vertelde hierover enkele dingen en dat geeft dan te denken en vraagt gebed van ons.

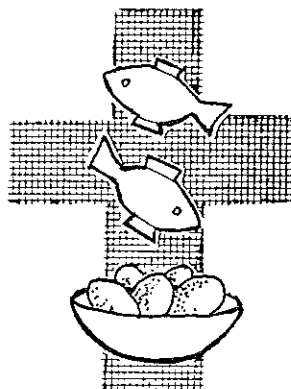
Deze dienst was een fijne afsluiting van het weekend.

We waren betrokken bij Inkeer – Dankbaarheid – Hoop. Tussen gisteren en morgen.

Janke Wouda-Faber.

De gemeente viert . . .

Men heeft mij gevraagd mijn indrukken weer te geven van de viering van het 100-jarig bestaan van uw kerk, de Gereformeerde Kerk van Lexmond.

Ik wil graag aan dit verzoek voldoen. Het gaat dan wat mij betreft over dat gedeelte van de herdenking, die ik bijwoonde m.n. de dienst van schrift en tafel op zaterdag 14 januari 1989 en de daaropvolgende bijeenkomst in het Verenigingsgebouw.

Laat ik allereerst u mogen danken voor uw uitnodiging hierbij aanwezig te zijn. Ik was er erg blij mee en vond het alleen maar jammer dat mijn vrouw verhinderd was. Zij had het graag willen meemaken.

De kerkeraadskamer binnenkomend ontmoet je dan ouderlingen en diakenen, mannelijke en vrouwelijke, waaronder oud-catechisanten. Een van hen hanteerde de voorzittershamer. Gelet op de gemiddelde leeftijd, die in Nederland, naar ik meen plm. 73 jaar is, van middelbare leeftijd en jongeren, zodat de vergrijzing van hen die als drager van een ambt functioneren in Lexmond nog niet heeft toegeslagen.

Behalve het plezierige weerzien van hen was er ook nog de genoegelijke ontmoeting met de collegae, die in de periode na mij de gemeente van Lexmond hebben gediend. Een niet minder genoeg was het met hun echtgenoten kennis te maken.

De dienst van schrift en tafel heeft grote indruk op mij gemaakt. Al in het begin trof het me hoe het intochtslied Psalm 122 de verzen 1, 2 en 3 eerbiedig en zo mooi werd gezongen als één stem en vele stemmen samen van mannen en vrouwen, jongens en meisjes, opklinkend naar de hemel. Laat ik hetzelfde mogen zeggen van alle psalmen en gezangen die we in deze dienst met elkaar zongen. Dit onder de voortreffelijke begeleiding van het orgelspel.

En verder de toepasselijke Schriftgedeelten uit 1 Koningen 8 en Filippenzen 4 met daarop aansluitend de verkondiging van het Woord. U hebt met enige woorden hen herdacht uit de kerkelijke gemeenschap die in het geloof ons zijn voorgegaan. Je ziet dan als voor je ogen de mensen die je gekend hebt, in hun leven, lief en leed gedeeld. Eén van hen — ik kies maar één uit vele herinneringen — zei me eens: "dominee, ik ben mijn hele leven dankbaar geweest". Als je dan weet, wat hij had meegemaakt. Om nooit te vergeten.

Dan heb ik het als iets heel gelukkig ervaren na zoveel jaren nu opnieuw met u het Heilig Avondmaal te vieren, de dood en opstanding van Christus tot onze rechtvaardiging te herdenken. Eén in geloof, één in hoop, één in liefde tot Christus. Dit alles in het kader van Inkeer — Dankbaarheid — Hoop.

In het Kerklatin kent men de uitdrukking: unica fides, unica spes. Je denkt hierbij aan dat geheel enige, dat unieke geloof onder de vele "geloven" in de wereld, aan de geheel enige, de unieke hoop, aan het mysterie het heilgeheim van het geloof in Christus, in de heilige Drieënige God, in zijn Woord met zijn beloften voor de toekomst hier op aarde en voor de eeuwigheid.

Van de kerk gingen we naar het Verenigingsgebouw. Ik had het vroeger alleen maar vluchtig van buiten gezien en vind het als bouwkundig object alleszins te prijzen. Ik maak voorts mijn compliment over het ruime en goed geoutilleerde interieur.

Het was binnen een drukte en geroezemoes van belang, gezellig en zonder er bepaald over na te denken ben ik ergens gaan staan. Dat leek me maar het beste. Ja — dan kwam deze en gene, echtparen, ouderen en jongeren om de hand te drukken en een praatje te maken, en een of meer herinneringen van vroeger op te halen. En zelf ging ik naar ouderen op leeftijd, mensen ook aan wie zorgen en moeiten kennelijk niet waren voorbijgegaan. En verder veel blijе gezichten van opgewekte mensen. Meermalen wist ik het direct, maar — u wilt me wel excuseren — ik moest wel eens even nadenken en vergiste me ook wel, kwam een ogenblik later toch aan de herkenning toe, daarin geholpen doordat men zijn of haar naam noemde.

En wat me nu is opgevallen: ik kwam tot de ontdekking dat er bij ouderen en jongeren allerm minst sprake was van een uitgeblust leven, integendeel had ik sterk de indruk van opgewektheid, iets solide, iets van een noblesse. Het was voor mij alsof men persoonlijk en samen als gemeente zijn geestelijke identiteit had weten te bewaren en dieper bewust was geworden.

Het feestelijk herdenken van het 100-jarig bestaan legde daar zeker het accent op. En dat is, denk ik, van veel betekenis in deze tijd van met elkaar botsende meningen en inzichten, met vragen en problemen op velerlei gebied van nu en straks.

Er zijn mensenlevens die altijd in de schaduw blijven. Het kan ook bij een gemeente het geval zijn. De lucht blijft bewolkt vanwege innerlijke druk of door krachten van buitenaf. Er kan ook een ontplooiing plaats vinden onder een helder schijnende zon, de zon van het heil. Het geloofsleven presenteert zich naar buiten en houdt de waarachtige hoop op de eeuwige glorie.

Op de voorpagina van de Liturgie staat:

Tussen gisteren en morgen

Inkeer — Dankbaarheid — Hoop

In samenhang met het voorafgaande mag ik wellicht nog iets zeggen over de Hoop.

Bij een 100-jarig bestaan wordt als een bladzij omgeslagen. Je kijkt terug naar het verleden en ziet vooruit naar een nog onbekende toekomst.

Terugblikkend denk je niet in de laatste plaats aan de jaren 1940–1945, de spanningen en gevaren waarin we toen leefden. De moed en het vertrouwen die we als gave van God ontvingen. De sterke verbondenheid met elkaar. De vreugde en dankbaarheid bij de bevrijding van ons volk na de overheersing van duistere machten.

De achterliggende honderd jaren zijn geschiedenis geworden. Ze zijn echter niet in het donker verdwenen. Historie is een levend iets. En wat in vroeger tijden zich heeft afgespeeld, heeft grote betekenis voor later. De geschiedenis herhaalt zich — komt echter nooit in dezelfde vorm en in gelijke situaties als vroeger terug.

In de Bijbel herinneren de profeten Israël steeds weer aan de verlossing en uittocht uit Egypte en de doortocht door de Rode Zee, een unieke uitredding — maar dit feit zelf heeft zich nooit herhaald. Dat hoefde niet. Dezelfde God, die is en die was en die komen zal gaat in eeuwige trouw zijn gang met zijn Kerk en met u persoonlijk en staat als God van zijn Verbond naast u, voor u en achter u en legt zijn hand op u en geeft in de Doop het zegel van zijn trouw en liefde, als die zich noemt: "Ik ben, die Ik ben" — voor u!

Bij alle vragen en onbegrijpelijkheden is leven in geloof boeiend en het heilgeheim blijft als een mysterie dat wezenlijk bij het geloven hoort en erin verweven is. Je verlaat je niet maar op menselijke prognoses. Je geeft je niet over aan illusies, waarmee je wegdroomt uit de realiteit en ontgoocheld raakt, omdat je het verwacht van dingen die niet gebeuren. In de Christelijke hoop breng je de kracht op om binnen de soms afschuwelijke werkelijkheid te blijven geloven dat het ook anders kan. De ogen gaan open voor de tekenen van de hoop, die er overal zijn en meer dan we denken. Ons afwachten wordt verwachten. Een wachten op de terugkeer van Hem die na zijn opstanding ten hemel ging. Je kunt de toekomst aán en we gaan in een actief geloofs- en gebedsleven onze weg op hoop van zegen.

Ik wil nog zeggen dat het alles uitstekend georganiseerd was. En verder: hoeveel vrouwen hebben zich niet voor dit jubileum ingezet! Prachtig!

Ik heb mij meerdere malen van de ikvorm bediend — ik kon er niet aan ontkomen — u wilt er wel begrip voor opbrengen.

Ik eindig hiermee. Ik wens u kerkeraad en gemeente alle goeds en alle zegen van de Heer toe, ook voor de bouw en het gebruik van de nieuwe kerk.

Hartelijke groet mede namens mijn vrouw,

Uw D.J. Coumou

No. 86-1

7114 RJ Ratum

